

[Ib Christensen]

listisk stabilitet, men det er deres evne og vilje til at samarbejde, der er det afgørende.

Man kan sige om denne regering én positiv ting i hvert fald, og det er, at der er skabt politisk stabilitet i den forstand, at den kun kan vælte sig selv; der kan ikke reelt skabes et flertal i dette folketing mod denne regering. Men hvis denne stabilitet betales med omkostninger i retning af, at folketinget, og egentlig også regeringen, lammes af ubeslutsomhed og manglende evne til at træffe de rigtige og de nødvendige beslutninger, fordi regeringspartierne ser forskelligt på en lang række helt fundamentale ting, ja, så er det en urimelig stor omkostning.

Vi har fra retsforbundets side sammen med tre andre partier som en sidste advarsel, før denne regering blev dannet, anvist andre flertalsmuligheder på en række områder, og vi beklager dybt, at det med denne flertalsregering er definitivt udelukket, at folketinget kan arbejde med skiftende flertal. Man har haft forskellige partigrupperinger omkring forskellige økonomisk-politiske forlig. Én gruppe omkring indkomstpøolitik, en anden gruppe omkring boligpolitik. Én gruppe af partier omkring skolelove, en anden gruppe omkring forsvarspolitik osv. osv. Dette folketing har altså kunnet arbejde med skiftende flertal, og det har vel i og for sig kun kunnet arbejde i kraft af, at man har brugt skiftende flertal. Nu har man et fast flertal af partier, som er tvunget – fra venstres højrefløj til socialdemokratiets venstrefløj – til at enes om alt. Jeg forstår derfor godt, at det tog 3 uger at få denne regering stablet på benene, men jeg frygter altså også for, at der hen ad vejen vil komme mange og tunge og store problemer, hvor regeringen lammes af ubeslutsomhed og af manglende beslutningsdygtighed og handlekraft – noget, som ikke ville være sket for en fortsat socialdemokratisk mindretalsregering i det omfang den i øvrigt overhovedet var klar over, hvad den selv ville, og kunne blive enig med sig selv. Det kunne måske også somme tider være et problem.

Denne regerings dannelse fastlåser folketingets muligheder for at arbejde, den fastlåser det i snævre rammer, og prisen er altså økonomisk og politisk stagnation efter dette regeringsgrundlag af dømme. Vi har advaret imod det, men det ledende regeringsparti har ikke villet lytte. Vi frygter, at det danske folk kommer til at betale en høj pris for denne

regerings manglende evne til at træffe beslutninger. Retsforbundet ser derfor i øjnene, at vi må forstærke vor indsats for at opstille et alternativ til denne regerings politik, der på så mange områder – og det beklager vi naturligvis – er i modstrid med, hvad vi mener er den rigtige politik.

Jeg vil til slut sige om de forslag, som vi har været med til sammen med andre partier at fremme, at det er forkert, hvis det forsøges fremstillet på den måde, at f.eks. vi kun vil være med til noget, der er populært, og er imod det, der er upopulært. Der er i de forslag og også i den fællesudtalelse, jeg har refereret til, og som var en advarsel, ting og sager, som vil kunne give øget skatteprovenu, der var forslag om indgreb mod skatteunddragelser, og der var navnlig forslag om indgreb mod jordspekulation, noget, der kunne give milliarder i de offentlige kasser. Det er derfor ikke rigtigt, når det forsøges fremstillet, som om der er nogle partier i dette ting – det gælder i hvert fald ikke retsforbundet – som kun vil være med til det populære og ikke til det upopulære. Det forholder sig faktisk således, at det er helt andre ting, der åbenbart er afgørende for samarbejdsmulighederne, nemlig dette, at de 4 gamle partier, og nu altså i handling to af dem, er bundet af den tankegang, at samarbejde kan kun ske med den samme faste blok af partier, og så skal de tvinges til at enes om alt. Nu må vi se, hvad der kan komme ud af det, men vi har altså advaret.

Jeg skal til slut sige om de to indtil nu fremsatte dagsordensforslag, at vi synes nok, at fremskridtspartiets dagsordensforslag glimrer ved ikke at nævne noget om, hvordan man kunne tænke sig denne indkomstskalettelese finansieret. Hvis den skulle gå hen og blive vedtaget, denne dagsorden – og vi kan godt gå ind for en lettelse af indkomstskatten, vi har nemlig alternative indtægtsmuligheder for det offentlige – så må folketinget jo først snakke sammen om, hvordan man finansierer denne indkomstskalettelese. Selv om vi altså synes, det er noget i retning af et slag i luften, så vil vi ikke undlade at støtte den.

Jeg må om SFs dagsorden sige en lille smule tilsvarende, for der var mange rigtige og gode ting i den tidligere regerings skatte- og boligpolitiske oplæg – der var også ting, vi ikke brød os om – men det, der nu er sket,